

ματα, χρονολογίες, «έργα και ήμερας!» Π. χ. Έγραφε : «*Ελένη Στεφανιάδου, θεοποιώσας Αελίνα, Οδός Ίσωνος 153. Έργάζεται εις τὸν Έσθατιάδου (Άνθη καὶ Πτερά). Υψηλή, μελανόχρως, αἰσθητικὴ. Πιστεύει ἐντολα καὶ κλαίει ἐκδιωκότερα. Πρῶτη συνάντησις μετ' εἰς τὰ Σκαμνιάνα (Δωρος Φιλοπάπου), τῆ 17 Ἀπριλίου. Καὶ ἀπὸ διὰ τὴν Μεγάλην Ἰδέαν.*

Ἡ Μεγάλη Ἰδέα ἦταν ὁ γάμος. Ὁ καταγερτὴς αὐτὸς τῶν κορτοιστικῶν καρδιῶν ἤξερε ἀπὸ ψυχολογίᾳ ποῦς τὸν πῆραν ἀπὸ αἰσθη- μά καὶ ποῦς γὰρ τὸν πηλῆξον. Ἐλθροσεφ λοιπὸν νὰ μὴ μπλεχθῆ- Ἄμα καταλάβαινε τὰ σκόζου, ἔστρεβε...

Τέλος, τὴν ἔπαθε καὶ αὐτὸς. Ὁ Ἔρωτας, τὸ γ λ ο κ ο π ι κ ρ ο φ ι δ ὶ κ ι τῆς Σαλτοῦς, τρέπωσε καὶ στὴ δική του τὴν καρδιά καὶ τὴν ἐδάγκωσε ἄσκημα. Ὁ φίλος μας τὴν ἔπαθε καὶ ποὺ δὲν τὸ περι- μένε, καὶ μάλιστα μετ' τρόπο πολὺ συνεισθημένο : Ἀγάπησε τὴν κόρη τῆς σπιτιοκοκυράς του, μὰν ἔπαθη Ἀγετοῦσα, ποὺ σπούδαζε πάνω στὸ Ἰδεῖο Ἀθηνῶν. Ἦταν ἐν' ἀγοροκόρητο, πρόφωρα ἀναπτυγμένο, μὲ ταυχάκια μάτια καὶ —γὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη— πολὺ χειραφετη- μένο. Ἡ μάνα τῆς ἦταν χροὸς δικαστοῦ. Ἐίχαν ἕνα ζαλοῦτοικο σπίτι στὸ Κολωνάκι καὶ νοικίαζε ἕνα περαιομένοιο δωματίο... Λοιπὸν, ἐκεῖ τὴν ἔπαθε ὁ φιλαράκος μας. Ἀπὸ τὸν χωρὸ ποὺ κάρησε οὐ κείνο τὸ σπίτι, τὸν ἐδέξαμε ἀρρησιμένο, λιγομίλητο. Σιγά—σιγά ἔξοχε ἀπὸ τὴν παρὰ καὶ τέλος μίσημα πὸς ἀρρεβονιάστρε τὴν παρδαλί Ἰδεάδα του.

Μὰς εἶπαν ἀκόμη πὸς ὁ Λα- μανόπουλος ἔκανε σὸν τρελλὸς γὰρ δαῖτη. Ὁ πατέρας του, ποὺ ἤθελε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία ἔπιτρες, δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ γορήσει τὸ μυαλό. Τὰ δάζαμα τῆς μάνας του τὸν ἄφριαν ἀσπράνητο. Συγγε- νεῖς καὶ φίλοι δὲν κατάφεραν νὰ τὸν πείσουν, πὸς αὐτὸ ποὺ ἤθε- λε νὰ κάρη, ἦταν οὐστὴ παρὰ φροσῆνη, πὸς μάνα καὶ κόρη εἴ- χαν ἕνα παρῆθον γυεῖτο σκάν- τυλα, πὸς θὰ κατάστρεφε τὸ μέλλον του καὶ ἄλλα τέτοια. Ὁ Γιάννης εἶχε πάρει τὴν ἀπό- φασί του. Καὶ ὁ γέρος του ἔφε- γε, ἀφορῆζοντας πὸς θὰ τὸν ἀ- ποκλήρωσῃ, ἂν ἔπαυσε τὴν κό- ρη τῆς σπιτιοκοκυράς του.

Ὁ Γιάννης, τὴν ἄλλη βδομά- दा, ἔκανε τὸ γάμο του. Μὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ κατά- λαβε τὴ δικταγία του. Μάνα καὶ κόρη ετοῦβησαν τὸ πᾶσι στ' ἀ- γεῖλα, ποὺ λέει ὁ λόγος... Κοι- μῆ φορὰ τὸν ἐδέξαμε στὸ δρό- μο, σκαφῶ, ἀπερλοῖητο. Μὰς ἀ- τόφειρε... Ὑστερα ἐμάθαμε καὶ τὰ τραγικότερα : Ἡ γυναῖκα του —τὸ ἄλλοτε ἀγοροκόρητο— εἶχε ἐφομένο, ἕναν ἠθοπολὸ μετ' ὄνομα... Ὁ ἄντρας τῆς τοῦαθε, ἔβαλε σ' ἐνεργία τὴν παλιά, μὰ πάντα ἀλά- θετη, μέθοδο τοῦ τακεῖδιου, καὶ γορήοντας ἄζαμα βράδι, στὸ σπίτι του, τοῦς ἔπασε. Ὁ ἠθοπολὸς ἐπήδησε ἀπὸ τὸ παρῆθου, ὁ Λαμανό- πουλος τοῦφορε μὰ πιστολιά, μὰ δὲν τὸν πέτυχε... Ρεῦθίλακα.

Γίνεκε οὐσούρου, ἤθελε ἡ Ἀστενεια, καὶ ὁ Γιάννης, βρῆζοντας ἄγρα τὴ γυναῖκα του, ἐδίδησε ὅτι θὰ τὴ χωρήσει... Πρωί—πρωί, ἔφριγε γὰρ τὴν παρῆθου του, γὰρ τὸ Μοριάς... Μπῆκε στὸ παρῆθου σπίτι κλαίγοντας : «—Πατέρα μου, μάνα μου... συχωρῆστε με... Ἐίπατε δάιο... Ἦτανε μὰ ξετῆλοτη...» Καὶ ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας ἐγάδιεζαν τὸ κεφάλι τοῦ ἀσπουτου γουοὶ καὶ τὸν ἐορῶζωσαν, γιατί φαίνεται πὸς ἡ καρδιά τοῦ γουοῖο εἶνε ἀπὸ τὸ Θεὸ πλασμένη νὰ συχωρᾶ... Ὅμως, ἀκούστε τί γινεκε ἕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ :

Ἄμα τὸν πέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωση, τὸ ἐρωτικό πάθος Ξαναφού- τωσε φρωτιά στὴν ψυχὴ τοῦ δυστοχούμενου τοῦ Γιάννη. Ἐλουωσε, σοφῶσε, δὲ μπόρεσε νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό του, αὐτὸς ὁ κολασμέ- νος τῆς Ἀγάπης... Κ' ἔνα πρωί, ἔπατα ἀπὸ τρομερῆ ἀγρυπνία, πῆ- ρε τὸ τραινὸ καὶ Ξαναγύρισε στὴν Ἀθήνα. Πῆγανε νὰ τὴ βρῆ, νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, ἡ νὰ τὴν ἀπῆξῃ... Οὐτε καὶ αὐτὸς ἤξερε...

Ἀνῆθηκε βιαστικά στὸ Κολωνάκι. Βοῆρε τὸ σπίτι κλειστό... Ἄπὸ μιά φίλη τὸν οἰκογένεια ἔμαθε πὸς ἡ γυναῖκα του ἦταν φευγάτη. Ἐίχε ἀκούο- ἰθῆσει τὸ θεατρίνο τῆς σὲ μὰ καλλιτεχνικὴ τὸν περσοδεῖα, στὴν Αἴγυπτο... Καὶ ἡ πε- θερά; Μαζὶ τους καὶ ἡ πεθερά, οἰωνάμενη ἀκόμη, ποὺ ἤθελε νὰ δῆ τῆς Πνοαῖδες καὶ τοῦς ἀραπαῖδες, ἔλεγε, μετ' ἑσπερας κελεμπῆς!

Συναρπασμένος ἀπὸ τὴ μάνα τοῦ ὁ Λα- μανόπουλος δὲν ἔλασε καιρὸ. Μπῆρε στὸ πρώτο πιστοῖο ποὺ ἔφριγε γὰρ τὴν Ἀλε- ξάντρα καὶ πῆρε νὰ τὴ βρῆ... Ἄπὸ τότε δὲν τὸν Ξαναεῖδε κανεῖς.

Ἀπὸ τότε χάσανε ὄλοι τ' ἀχνάρια του. Κι' ὅταν ὁ θεατρίνος Ξαναγύ- ρισε στὴν Ἀθήνα χωρὶς τὴ φιλενάδα του, μαθεῖτοκε πὸς γίνεσαν σκάνταλο στὸ Κάιρο, καὶ πὸς ὁ Γιάννης ἔσφιξε πάλι μετ' τὴ γυναῖκα του καὶ ἀποφάσισε νὰ μείνῃ ὀριστικά στὴν Αἴγυπτο, δικηγόρος στὰ Μικτὰ Δικαστήρια.

—Δὲ βαρεῖσαι, ἔλεγε ὁ θεατρίνος στὴ Ἐφροῦνιας, δὲ εἶνε σοφὴ γυναῖκα... Πάλι θὰ τὸν Ξαναφύγῃ μετ' κανένα πασσά... Καλὰ ποὺ γλῶτωσα ἀτ' αὐτὴ τὴν κολλητοῖδα.

Ἐίχαν κεράσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε... Καὶ νὰ τώρα ποὺ σὲ κείνο τὸ δρομάκο τοῦ Περαῖα, μέσα στὸ βραδινὸ θάμπος, ἡ σιλουέτα ἐνδὸς δυστοχούμενου ἀλήτη καὶ ἡ φωνὴ του εἶχαν Ξυτηῖσει, μ' ἕναν ἀλλό- κωτο τρόπο, τόσες θύμψεις, ἕναν ἄλλοτερο κόσμο ἀπὸ γεγονότα, ποὺ τὰ νόμιζε διότελα ληρημονμένα...

Ὅταν ἐγύρισα ἀπὸ τὴ Σύρα, διηγῆθηκα στὸν ἀδερφό μου τὴν πα- ρῆξην συνάντησι μόν. Ὅμως δὲν τοῦκανε τὴν ἐντύπωση ποὺ περι- μένα.

—Τῆς φαντασίας σου εἶνε... τῆς φαντασίας σου, μοῦ εἶπε. Κείνο τὸν καιρὸ, ὁ ἀδερφός μου εἶχε διορῆσει λατροδικαστῆς τῆς Εἰσαγγελίας Ἀθηνῶν. Ὅταν γινότανε κανένας σοβαρὸς τραυματι- σμὸς, ἡ φωνὴ, ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ ἔδινε ἐντολὴ νὰ πᾶ νὰ κάρη ἀ- τοῦα. Τότε ὁ γιατρός ἔπαρε τὸ βαλτσάου του —τόσο δά— μετ' τὰ ἐργαλεῖα του καὶ τ' ἀντιστηπὰ του, καὶ πῆγανε νὰ ἐξετάσῃ τὸ λαβομένο ἢ τὸ νεκρὸ καὶ νὰ συν- τάξῃ ἕστερα τὴν ἔκθεσι του. Στῆς ὑπορροιακῆς τὸν αὐτὲς ἀ- ποστολεῖς τότε συντροφία καμ- μῆ φορὰ, προπάντων ὅταν ἦτα- νε νὰ πᾶ σε κανένα χωρὸ τῆς Ἀττικῆς. Κι' ὅμα τέλειανε ὁ γιατρός τὴ δουλειά του, καθιμα- στε σὲ κανένα μαγαζάκι καὶ κου- τοῦσιεμα. Ἐτοῖ τέλειανε ἐγκά- ριστα μὰ ἀνασῆ καὶ πολλὰς φο- ρὲς θλιβερὴ ὑπορροια... Ἐν' ἀπόνομα, ποὺ πῆρε στὴν Εἰσαγγεῖα, βοῆρε τὸν ἀδερφό μου ἔτοιμο νὰ βγῆ. Εἶχε διατα- γῆ νὰ πᾶ στὸν Περαῖα γὰρ ἀ- τοῦα καὶ κροτοῦσε τὸ βαλτσάου του. Βρῆκαμε μαζὶ...

(Τὸ τέλος στὸ προσεχέες)

ΜΥΘΟΙ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΦΟΒΟΣ!

"Ένας περιφροσός Γάλλος γι- τρός, θέλοντας νὰ δεῖξῃ τὰ κάρη τὸν πορεῖ νὰ προσεῖνησι στὸν ἀνδραπο ὁ φόβος, ἀναφῆρει σὲ μιά σχετικὴ πραγματεῖα τὸν ἀκόλοθο μῦθο :

Μιά φορὰ ἔνας χωρικός γορήξε καβάλα στὸ χωρὶο του. Ἐἔαγε τὸν σταμάτησε στὸ δρόμο μὰ γορή καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὴν πάρη μαζὺ του.

—Ποιά εἶσαι ; τὴ φώτησε ὁ χωρικός. —Εἶμαι ἡ Πανοῦβλα, ἀποκλήθηκε ἡ γορή.

Ὁ χωρικός τρώμαξε καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἡ γορὴ τὸν κράτησε :

—Γιατὶ φεῖγεις ; Νομῖεις ὅτι καὶ χωρὶς ἐσένα δὲν μπορῶ νὰ κάρη στὸ χωρὶο ; Μὴν εἶσαι κωτὸς λοιπόν. Πάρη με μαζὺ σου καὶ ἔγώ, γὰρ ἀμοιβῆ, δὲν θὰ περῶξω οὔτε σένα, οὔτε κανένα ἄλλο ἀτ' τὸ σπίτι σου.

—Ἀνῆδα, τῆς εἶπε τότε ὁ χωρικός. Ἀφοῦ προχωρήσαν κἀμῖσο, ὁ χωρικός περῶξάλεσε τὴν πανοῦβλα νὰ μὴν περῶξῃ καὶ μερικός φρίλος του.

Ἐτοῖ σιγά—σιγά, ὡς ὅταν νὰ φτάσουν στὸ χωρὶο, ἡ πανοῦβλα τοῦ ἐποσχέθησε νὰ μὴν περῶξῃ, παρὰ μόνον δέκα ἀτ' ἄλο τὸ χωρὶο.

Κι' ὅμως τὴν ἰδια μέρα μαθεῖτοκε πὸς πέθαναν τρῶντα.

Ὁ χωρικός ἔτριξε τότε θυμωμένος καὶ βόηρε τὴν πανοῦβλα.

—Δὲν κράτησε, τὴν ἰσάσχεσε του, τῆς εἶπε. Τρῶντα ἀνθρώποι πεθᾶναν κιάλας... —Δὲν φταῖο ἔγώ, ἂν πέθαναν τόσος, τοῦ ἀποκλήθηκε ἡ πανοῦβλα. Ἐγὼ μόνακα τοῦς δέκα θανάτωσα.

—Κι' οἱ ἄλλοι εἶσαι; —Πέθαναν ἀτ' τὸ φόβο τους...!

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Γὰρ ν' ἀναδιεγῆθῃ κανεῖς μεγάλος, ἀφῆ- ται τὸ ἀπῆρο του νὰ ἐξαφανίζεταῖ μέσα στὰ ἔργα του. —Δὲν ἰσάσχε καρὴ ἡ εὐτυχία τῆς ἐκ- πληρωσῆς τοῦ καθήκοντος, ἡ παρηγοριά τῆς ἐργασίας καὶ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ὄραϊου.

